

Penktasis Palaiminimas

Palaiminti galėtingi, nes
jie laimės galėtingumo.
(Mato 5, 7.).

Jonukas buvo piktas, bet kartais ir geras. Supykdamo, kai kas jo neklausydavo. Trypdavo kojomis; sakydavo, kad nevalgys to, ką jam duos pietų; žviagdavo, kaip paršiukas; ašaros byrėdavo iš akių, šniukščiūdavo nosimi ir gaudavo lupti, kol pasakydavo "taip", vietoj "ne".

Bet Jonukas buvo ir geras: pyktis veikiai praeidavo; glamonėdavo, bučiuodavo tėvelį, nors "užpakalis" dar truputį ir skaudėdavo. Tėvas nušluostydavo jam noselę ir Jonukas, negalvodamas daugiau apie tai, žaisdavo su savo pliušiniu šuneliu, kuriam buvo jau nusukęs vieną koją.

Kaikurie Jonuko draugai, kai klasėje juos mokytojai bausdavo, nebiliaudavo taip, kaip jis, lyg erzintas žvėris. Bet dažnai tie draugai labai pykdavo ant savo mokytojų. Troško, kad juos mirtis ištiktų, kad autobusas pervažiuotų; troško žirkėmis nukirpti ausis. Nuolat savo širdyje jautė jiems keršto, neprisipažindami prie to; nuolat slėpė norą padaryti jiems ką pikta. O Jonukas priešingai. Atlikęs savo bausmę, užmiršdavo, kas jam buvo paskirta ir niekam savo širdyje neugdė keršto.

Kartą Jonukas buvo be reikalo nubaustas. Buvo tai baurus dalykas. Jis žaidė gatvėje su dviem draugais. Pro šalį ėjo maža mergaitė. Draugai ją parvertė pradėjo mušt, o kitas taip stipriai dūrė jai pagaliuku į veidą, kad mergaitė net krauju apsišpylė. Paskui draugai nubėgo ir įkūdė, kad Jonukas tai padarė. Mergaitė irgi tą patį kalbėjo, nes nežinojo ką kalbinti. Buvo dar maža. Jonuko tėvas patikėjo bauriems melagiams, sukrūvintai mažulei ir išlupo Jonukui kailį taip kaip niekuomet pirmiau. Išlupęs jį, pats tėvas lovoje

verkė, galvodamas, kad per smarkiai mušęs savo mylimą sūnelį. Tačiau pats sau kalbėjo:

— Nenoriu, kad mano sūnus taptų mušeika; nenoriu, nenoriu, kad būtų baurus ir nuožmus.

Bet Jonukas nepyko ant savo tėvelio, kuris be reikalo jį nubaudė, nei ant mergaitės ir draugų, kurie jį įskundė.

Nors lovelėje jam buvo karšta ir šalta, bet sukandęs dantis tylomis kalbėjo Tam, Kuris buvo jo liūdnojo širdyje. O tai buvo Viešpats Dievas.

— Juk aš to nepadariau. Tai baisu, kad mane nubaudė.

Kai du draugai, kurie su muše mergaitę, prieš pirmąją Komunią priėjo išpažinties, taippat ir Jonukas sykiu ėjo, perstogės metu priėjo draugai tarė jam:

— Labai negerai pasielgim su ta mergaite ir su tavim, nes nekaltai įskundėm. Prašome dovanoti. Kunigas to reikalavo. Bet mes bijom, kad dabar mus muš taip, kaip tada tave mušė.

Jonukas jiems atsakė:

— Nepyktu ant jūsų ir nieko niekam apie tai neskysiu. Be to, dar davė jiems gabalėlį saldainio.

Po penkiolikos metų Jonukas padarė piktą darbą. Ir tarė sau:

— Padariau nemalonumo Viešpačiui Dievui, kaip kadaise man draugai, bet aš atleidau draugams, kurie gailėjosi mane nuskriaudę. Jei gailėsiuos už savo nuodėmę ir pasisakysiu tai Viešpačiui Dievui, be abėjos, Jis man atleis.

Jonukas nuėjo pas kunigą, kuriam Dievas davė galybę. Jo vardu atleisti nuodėmes. Atsiklaupęs prieš jį taip, kaip tuomet, kai dar buvo mažas, meldė nuodėmės atleidimo.

J. T.

Senio Pasakos

Brangieji draugiukai. Noriu su jumis arčiau susipažinti; su visais iš visur. Mat, aš senas, ilgabarzdis, baltagalvėlis. Visuomet nešiosi lazdele, mat neužtenka dviejų kojų. Tik nebijokite, lazda yra tik negeriams vaikams. Aš gi geriems vaikams papasakojau gražių pasakėlių. Prašau skaityti ir mokytis iš jų. Žinote, "seno vilko neapgausite".

Vaikeliai, kad jūs būtumėte matę tiek gyvenimo, kaip aš, tai nei vieno plaukelio ant galvelės neturėtumėte. Ar jūs žinote, kad aš ir saldinių kai kada duodu?

Dabar aš jums papasakosiu vieną įdomų nuotikį, kurį skaičiau prieš šešiasdešimt metų. Tai pasaka apie tikėjimą.

Mūsų Viešpats Jėzus sako, kad jeigu mūsų tikėjimas bus kad ir garstyčio grūdo didumo, mes galėsime didelius daiktus padaryti. Sirijos miesto Cyr vyskupas Theodoret sako, kad jis pažino žmogų vardu Petras, kuris darė didelius stebuklus. Kartą viena vargšė moterėlė, su skaudančiomis akimis, atėjo pas tą gerą, dievotą žmogų, kad jį išgydytų. "Išgydyt tave," tarė jis, "kad aš pats esu vargšas nusidėjėlis! Aš neturiu tiek tikėjimo, kad galėčiau padaryti tokius stebuklus." "Meldžiu, Petrai, jei norėsi, tai galėsi išgydyti mane." "Klysti, mano geroji moterėle; turi Dievo prašyti, kad gavus malonę. Jis visados išklausys maldas tų, kurie Juomi pilnai pasitiki." Vargšė moterėlė dar labiau maldavo, nes jai atrodė, kad taip ir buvo: kuo daugiau Petras atsisakinėjo, meldėsi už ją, tuo daugiau rodė, kad buvo žmogus gilaus tikėjimo.

Pagalios, po tokio karštaus maldavimo Petras tarė: "Jeigu tavo tikėjimas tikras, neabejoji, priimk šį išgydymą,

kuris iš Dievo paeina". Taip kalbėdamas, uždėjo rankas ant josios akių, sukalbėjo trumpą maldelę ir padarė kryžiaus ženklą. Ir ji tuo išgijo.

Čia, kaip matote, mano draugiukai, gilus tikėjimas padarė didelį stebuklą. Jūs irgi visados būkite gilaus tikėjimo.

E, redaktorius jau barasi ant manęs, kad aš per daug užimu vietos. Nei vienos eilutės jis sako daugiau neduos. Gerai, tai kitą sykį turėsiu papasakoti apie Normandijos kareivį. Pamatysite, koksai jis buvo kareivis! Ale, pabarkite redaktorių, kad kitą sykį man duotų daugiau vietos.

Senis Sandys.

SLENKA DIENOS

Slenka dienos, it šešėliai,
Bėga, dūlin' skubotai;
Tik svajojom... štai, ir vėliai
Metai yra kaip matai.

Kas prabėgo jau ne tavo,
Tik darbai tepasakys,
Ir mažai, gal, kas sapnavo,
Kokia bus jo ateitis!...

Tad, kad švinta giedri diena
Sklaido rūkus, ūkanas;
Mes atverkime blakstieną
Pinkim gijas amžinas.

V. Silpnutis

Kai Mikalojus de Flue pasirinko nuošalų gyvenimą, jis nieko daugiau neėmė į burną, kaip Šv. Sakramentą.

Katarina Sienietė nuo dvidešimts metų amžiaus nustojo ėmus maisto ir mito tikrai Šv. Komunija. Paėmus kokio maisto, ji tuojau susirgdavo.

Šventa Rožė Limietė po priėmimo Šv. Sakramento galėjo aštuonias dienas išbūti nevalgius.

Nė vienas į savo ranką nekanda.

NETEKO PROGOS

— Biskį ramiau užsilaiky-
kite, prašau.

Mokytoja akis nukreipė iš rė vienai bendramoksleiviui. —
vieno kambario galą į kitą. Mokytoja nežinojo nei ką da-
kur Burtką. Ona sėdėjo ir ryti.

linksmi šypsojosi. Mokyto-
jos balsas nebuvo toksai šur-
kštus, kaip kitados. Retai ka-
da ji prašė tylos; būdavo, kad
suriks, tai visi išsigandę nu-
tyla. Onai patiko, kad šį kar-
tą teko paimti viršų; mat,
mokytoja gražiai prašė jos
ramiau užsilaikyti.

Atsisuko mokytoja į rašo-
mają lentą ir toliau tęsė is-
torijos pamokas, o Ona —
savo kuždėjimą. Apie ką ji
kuždėjo, mokytoja nenugirdo,
bet, turbūt, buvo kas tokio
juokinga, nes kampe pasigir-
do juokas. Mokytoja greitai
atsisuko ir jos akys susitiko
su Onos akimis. Mergaitė lau-
kė pabarimo, bet nieko... Mo-
kytoja atsisuko į lentą ir vėl
tęsė savo kalbą. Ona pajuto
pergalės jausmą. Jai pasise-
kė išlikti nebaustai rimčiau-
sios toje mokykloje mokyto-
jos.

Po pamokų Ona norėjo iš-
didžiai pasigirti.

APIE GINTARĖLĮ

Šmotas gintaro bangoje
siekė kranto Palangoje
ir pasiekęs kranto smėlį
pagulėjo truputėlį.
O paskui vaikai bėgiojo,
jie iš karto nežinojo,
ką ant smėlio ten surado —
žiūri, varto ir pabado...
Kai parodė jie mamytei,
ji turėjo pasakyti,
jog tai gintaro šmotelis
ir geltonas jo veidelis.
"Kaip jis toks čia pasidarė?"
Ir vaikams mamytė tarė:
"Prieš daugybę metų, laiko,
čia, kur vilnis jūra draiko,
buvo žemė, ošė girios,
(yra mokslas tą ištyręs),
o vėliau užliejo srovės...
Ir tos girios nuo senovės
pasiliko ten gulėti,
kietos anglys pasidarė...
Apie anglis nekalbėsime,
gintarėlį apžiūrėsime.
Matote, geltona spalva —
tai pušynų yra derva,
kai dugne ji sukietėjo —
puikus gintaras išėjo".

"Na, bet kaip?" — vaikai pa-
klauskė, puikias laidotuves.

Matytum, ką aš darau
per istorijos pamokas, — ta-

per istorijos pamokas, — ta-

Mergaitė pasižiūrėjo į ją ir
tarė:

— Vargšė ponio mokytoja,
gaila jos.

— Gaila? Už ką?

Penktadienio vakare jos
motinėlė tapo suparalyžuota.
Sako, ji, gal, ilgai gyvens, bet
niekad neiškels kojos iš lo-
vos. Žinai, kaip mūsų moky-
toja myli savo mamytę. Ma-
nau, tikrai ji yra karžygė, kad
šiandien galėjo ateiti į mo-
kyklą.

— O, kad aš būčiau žino-
jus... ir Ona mintimis perbė-
go visą kas atsitiko per is-
torijos pamoką. Susigėdo. Jei
aš būčiau žinojus, būčiau ga-
lėjus padėti savo šauniai mo-
kytojai palengvinti liūdesį!
Ašaros pasirodė jos akyse,
nes suprato, kad jai buvo duo-
ta proga, bet kai sykį jos ne-
teko, niekad ji ir negriš.

Vertė Černis Amelas

susispiesdami arčiausia:

"Kaip galėjo sukietėti?" —
"Mat, kai teko pagulėti
dervai tai ilgai be oro
(būta smėlio sluogsnio storo),
ji kietutė pasidarė.

"Taip..." — vaikai nustebe-
tarė.

Ir kiekvienas pažadėjo,
kad, kai jūra šniokš nuo vėjo
ir bangomis glostys smėlį,
vėl ieškoti gintarėlį...

Arėjas Vitkauskas
Palanga, 1931. VIII. 17 d.

Priežodžiai

Kad tiesiai eisi, visur išei-
si.

Ir šuo ant savęs ponas.
Pasirodė it jaunas mėnuo.
Širdis ne avelė — šieno ne-
pauos.

Visi po pora, tik aš vienas
pagal tvorą.

Vabalas vabalui nelygus.
Serga, serga — prieina ne-
dėlia — nėra ko laidoti.

Kiniečių aukščiausia ambi-
cija yra turėti gražų grabą ir
puikias laidotuves.

Grybai

Išėjau anksti į mišką grybauti,

Radau baravyką, negaliu išrauti. (2 sykius)

Oi baravykai, grybų pulkininkai,

Jūsų daugybė tarp kelmų išdygę. (2 sykius)

Išviriau grybus, išstirpinau taukus

Suvalgė šeimyną, kuri dirba laukus (2 sykius)

Išvalgę grybus bliūdas barškino,

Kad tik daugiau aš jiems išvirčiau. (2 sykius)

Oi, grybai, grybai, jūs man skoni darot,

Kas jūs nevalgo nieko neišmano. (2 sykius)

Atsiutė Bronė Rogauskaitė, 7 skyriaus Šv. Petro
ir Povilo mokyklos mokinė, Homestead, Pa.

KIKLOPAS

Sykį garbingasis graikų
karžygis Odisėjus, grįždamas
iš karo lauko, atsirado ant
svetimos salos, kurioje buvo
apsigyvenęs Kiklopas, arba,
kitai vadinamas, Polifernas.
Buvo tai milžiniško ūgio ir
jėgos žmogus, turįs vieną akį
kaktos vidury.

Kai Odisėjus ir jo draugai
ieškojo maisto, jie užtiko Kik-
lopo urvą ir jau buvo nutarę
pasivogti sūrių.

Parėjęs į lindyne Kiklopas
ėmė gamintis sau vakariene.
Bėdamas išilgai urvo, jis
pastebėjo Odisėjų ir draugus,
kurie buvo kertęje pasislėpę.
Itūžęs pagriebė du vyrus ir
trenkė į žemę, it kokius šuny-
čius. Vyrų smegenys išstūko,
o kraujas apteškė visus ap-
link esančias akmenis. Po to,
saulaužęs užmašėjų kaulus,
suvalgė žmogieną.

Po kruvinos vakarienos,
Kiklopas užgėrė saldaus pie-
no, užrito didelį akmenį ant
urvo angos ir, susirietęs ker-
tėj, saldžiai užmigo.

Odisėjus mąstė, ką čia da-
bar daryti? Jeigu Kiklopas
nuolat užmašinės po du jo vy-
rus, tai bematant neliks nei
vieno. Kas laimės: kumštis ar
protas?

"Anksti rytą, atsikėlęs Kik-
lopas vėl pagriebė du vyrus ir
tuo pačiu būdu užmašęs su-
valgė. Pasinaudodamas proga
Odisėjus taip prigrindė Kiklo-
pą, jog jo protas apsvaigo.
Užmašti Kiklopą! Bet kas
paskui atris akmenį nuo urvo
angos? Taip bemastydamas
Odisėjus prisismailino prie
medžio šakos ir, bemiegant
Kiklopai, su kito vyro pagal-
ba, išdūrė akį. Iš skausmo
įniręs Kiklopas mėgino vy-
rus sugauti, bet aklas negi

sugausi. Pavargęs ir uždusęs
Kiklopas atsisėdo ir ėmė gal-
voti. Negaliu jų iš čia išleisti.
Bet jam reikėjo avys išleisti
pasiganyti. Atsitūpė urvo
angoj, išsižergė ir pro savo
kojas leido aveles, kiekvieną
pačiupinėdamas, kad kartais
į avių tarpą nebūtų įsimašę
ir žmonės.

Vakare Kiklopas vėl sulei-
do avis į urvą, o ant rytojaus,
kaip paprastai, išleisdamas
jas taip pat kiekvieną apčiu-
pinėjo. Tačiau šį kartą Odi-
sėjus sumanymas apgavo
Kiklopą. Mat, Odisėjus ir jo
draugai pasikabino po avių
pilkais ir jos juos išnešė.
Kiklopas čiupinėjo tikrai avių
kupras, o Odisėjus ir jo vyrai
buvo pasikabinę po avių pil-
vais. Tokiu būdu Odisėjai pa-
sisekė su likusiais draugais
išsigelbėti iš mirties ir pa-
siekti savo tėvynę. P. P. C.

Pipirukas

Aš berniukas, mažuliukas,
Tikras, kartus pipirukas.
Jeigu štuka padaryta,
Tai aš — visų manyta.

Ką gi aš galiu daryti?
Reikia vaikui linksmam bū-
ti.

Todėl ašai nemuldistų,
Kad ir mane kas apakistų.

Zino geras angelėlis,
Kad tikrai aš vargdienėlis;
Kai yr' šposas mano dirbtas,
Tuoju mano veidas rimtas.

Man kas sakė, kad pipiras
Ir prie maisto reikalingas.
Todėl, manau, štuka viena
Mums padaro linksmą die-
ną.

Mikutis

Darbmetų ir akmuo kruta.

Kiškis Ir Jo Uodegaitė

Seniau gyvuliai neturėjo uodegų, nebuvo jiems kuo gintis nuo vabzdžių vasarą ir šiaip buvę negražai. Tada gyvuliai susitarę pasiuntė pas Dievą pasiuntinius uodegų prašyti. Dievas išklauses gyvulių prašymą ir liepęs visiems vieną gražią dieną susirinkti didžiulio miško aikštėje.

I skirtą vietą ėmė rinktis iš visų kraštų visi ketarkojai: liūtai, tigrai, drambliai, lokiai, galvijai, arkliai, avys. Tik vienas kiškelis, tinginio apimtas, po kelmeliu palindęs nuo lietaus pasislėpęs sau glūdėjo ir dejavo, kas bus su uodega.

Braška, treška krūmai, žemė dreba — eina dramblys. "Drambly, drambly, parnešk tu man uodegytę," kreipėsi kiškelis. O ko tu pats neieini?" paklausė dramblys. "Lietaus bijau", teisingo kiškelis. Dramblys prižadėjo parnešti kiškiui uodegą. Ir vėl braška, žemė linksta, — eina lokys. "Dramblys gali pamiršti, parašysiu lokio," pagalvojė sau lgaausis. "Loky, šleivy, parnešk man uodegytę", paprašė kiškelis. "O ko tu pats neieini?" "Lietaus bijau". Ir lokys prižadėjo parnešti uodegytę. Eina tuo pačiu keliu lapė lodama. Ir ta prižadėjo uodegytę parnešti.

Prisirinko miško aikštėje iš viso pasaulio nematytų neregėtų gyvulių. Didis triukšmas — kaukia, rėkia, mykia, žviegia, banbia! Nesusikalbėti, kaip didžiausiame prekymyje. O čia pilnas miškas prikabinėtas visokių uodegų Galvijai, žvėrys, žvėreliai tik renkasi, tik renkasi kiekvienas sau tinkamas uodegas: voveraitė įėjo į aukštą medį ir išsirinko gražutę minkšutę uodegytę, karvutė prisikabino ilgą storą galą uodegą, lapė nučiupo gražią, kaip šluotą, uodegą, vargšė mūšų kiaušė negalėdama suštyti galvos pakelti ir pasirinkti sau patinkamą uodegą, atrado papamestą virvagalį, prisikabino, užrietė galiuką ir pasitenkino, kad ir tokia uodega. Taip visi gyvuliai prisikabinėjo sau uodegas. Tik apie

vargšą tinginį kiškelį visi pamiršo. Grįžta visi žvėrys pasipuošę uodegomis, tik kiškiui nėra uodegytės. Verkia vargšas kiškelis!

Štai pasigirdo urzgimas, šnypštimas, lojimas. Žiūri kiškis — katinas ir šuo pešasi. Ko jie ten susipyko, nežinia, tik pešėsi smarkiai. Pagaliau šuo griebė katiniukui už uodegos ir nukandė galiuką. Net pašoko ir džiaugsmo kiškelis! Čiupo nukastą uodegos galiuką ir prisikabino sau. Kad ir trumpa, bet tik uodegytė! O katė ir šiandien tebepyksta ant šuniuko, kam uodegytę nukandė, ir bet kur susitikę tuojau pešasi.

Išvertė mokytojas
A. Žalys. ("K.")

MOKSLO ŽINUTĖS

Saulinę sistemą sudaro: 1) saulė, kuri yra sistemos centras; 2) aštuonios planetos su savo mėnuliais (27 mėnuliai yra žinomi mokslininkams); 3) apie 800 mažųjų planetų, kurias vadina asteroidais; 4) ir kai kurių kometų. Tolumas saulės nuo žemės yra apie 93,000,000 mylių.

Žmogus nuoga akimi gali matyti apie penkis šimtus žvaigždžių, ir tai tikrai gražią žiemos naktį. Bet milijonus jų mato tik astronomai pro žiūronus.

Mėnulis mažesnis už visas aštuonias planetas, nors atrodo lygiai didesnis kaip saulė. Bet saulė yra daug tūkstančių sykių didesnė už mėnulį. Mat, mėnulis yra arčiau žemės (apie 240,000 mylių nuo žemės) Tas mažas, šaltas kūnas, neturintis nei oro, nei vandens, nei gyvybės, šviečia, kaip planetos, nes atspindi saulės šviesą.

Iš visų planetų, vieni astronomai spėja būk ant Marso yra gyvybė, bet kiti astronomai ginėja. Idomu būtų sužinoti, ar yra žmonių ant kitų planetų. Bet, turbūt, taip ir liks paslaptis. Baltrus.

Kolumbo Vyčiai (K of C) suorganizuoti 1882 m., New Haven, Conn.

VAIKISKAS SMALSUMAS

Maži dalykėliai ir mažos vertės žmonės daugiausiai prisideda prie atlikimo didelių darbų. Greičiausiai nežinot, kad astronomams labai reikalingas instrumentas, teleskopas, sakoma, yra smalsaus vaiko išrastas.

Vaikas, apie kurį kalba, buvo sūnus Olandijos optiko. Jisai ir jo sesutės mėgdavo žaisti prie tėvo darbo stalo ir dažnai, pasiėmę stiklą, per juos žiūrėdavo toli į jūrą.

Atsitiko, kad vieną dieną, kai vaikas žaidė su dviem storais stiklais, netyčia jis taip juos prisidėjo prie akių, kad jam aiškiai matėsi katedros bažnyčios laikrodžiai.

Vaikas susidomėjo, nes katedra buvo toli. Jis pradėjo vienaip ir kitaip stiklus dėsdyti ir, štai, katedra buvo arti jo.

— Dabar žinau, — sušuko jisai, — reikia abu stiklus sykiu sudėti.

Kupinas džiaugsmo jisai nubėgo pasisakyti tėvui.

Tėvas sudėjo stiklus, karp vaikas parodė, ir pats įsitikino, kad galima katedrą visai arti savęs pritraukti.

Vertė Černis Amelas

Apie 1,125 skirtingų rūšių medžių yra J. A. Vals.

Paprasta namų musė gyvena nuo dešimts iki penkiolikos dienų.

LAISVĖ

Vaikas nešė narvelį du paukštėlius. Paukšteliai liūdnai cypėjo, blaškėsi į visas puses, stengdamiesi ištrukti. Beeidamas vaikutis sutiko senelį, kuris gailestingai pažvelgė į narvelį ir paklausė: — Kiek nori už vieną paukštelį?

— Trisdešimts centų.

Senelis užmokėjo pinigais, išėmė iš narvelio paukštėlius, meiliai paglamonėjo ir paleido. Paukšteliai linksmai sučiurkė ir nuskrido į artimus krūmus. Matydamas tai vaikelis labai nustebo ir paklausė:

— Kodėl, tamsta, tai padarei?

Senelis jam atsakė:

— Aš pats ilgai buvau nelaisvėje. Ilgai, nekalta kalėjime sėdėjau. Neregėjau saulės, neturėjau laisvės, tyro oro, savo vaikų, giminių. — Aš gerai žinau, kas tai yra nelaisvė! Todėl jaučiuosi laimingas, galėdamas sugrąžinti laisvę tiems paukšteliams.

M. K.

Apskaitoma, kad pasaulis turi apie 42 tonus deimantų.

Saulės spinduliams ima aštuonias minutes pasiekti žemę.

Apskaitoma, kad imtą 880,000 pilnų mėnulių, kad išduotų šviesą tokio stiprumo, kokią gauname iš saulės.

JUST KIDS—"Post" Mortem!

BY AD CARTER

PILYPO PLEPALAI

Na, draugučiai, sveiki drūti!
Ar norit išminčiai būti?
Ar dega ansys žinoti,
O liežuvis žinias kloti,
Turbūt, jums geriau klausyti,
O ne plepalus taisyti.
Skaitykit, ką čia išdėsiu,
Gal ką gera paplėpėsiu.
Mane dažnai kai kas peikia,
Na, paklausiu, ar to reikia?
Ką aš vargas padarysiu,
Jei liežuvio nemankštysiu?
Turiu burnoj mėsos šmotą,
Ilgą, kaip plaktuko kotą;
Turiu judint, ba nuryčiau,
Jei aš sykį jį stabdyčiau.

Slinkitės arčiau, aš papasakosiu jums, kaip galima tapti poetu, nors ir nemoki žodžių galiūnių sudėti.

Pirmiausiai, reikia smailiai piešeli nusidrošti, nes, jei piešelis storai rašys, tai žodžiai negalės lengvai viens pro kitą plaukti, kas eilėse labai svarbu. Antra, reikia pasirinkti poetišką mintį, kuriai galėtum surasti žodžių. Tas labai lengva, jei žinai kur tokių ieškoti. Trečia, reikia persikelti iš vietos, kur esi, ir tos minties sparnais akrajojot po padanges. Beskrajojant, kai pajusi, kad kokis žodis tau po kojomis pinasi, imk ir parašyk ant poperos. Kuomet iš padangių nutūpai rasi visą lakštą žodžių; jų garsus ir galūnes suderink, ir turėsi eiles. Mat, kaip lengva poetu tapti.

Beplepėdamas apie poetus, pamiršau net paduoti du vardus savo draugučių, kurie miela noru pasižada laiškelį parašyti. O tai, Marytė Drukteniūtė, 1519 Wentworth Ave., Chicago, ir Kazimieras Mažukna, 49 Waverly St., Worcester, Mass.

Paštas pas mane vėlai ateina, tat dar negavau žinių iš pereitos savaitės draugučių. Kažin, aš juos nugązdinau, o, gal, mano laiškanesys sniegą įbrido. Paplėpėsiu kitą savaitę.

Pilypas iš kanapių

Jauniausia perdėtinė (principal) New York viešosios mokyklos, 1925 m., buvo p-lė Lillian M. Hart, 19 metų amžiaus.

JUOKIS, JEI PATINKA

Tėvas sėdi su sūnum restorane. Sūnus klausia tėvo:
— Tėte, kada žmogus būna girtas?

Tėvas: — Nugi kai vietoj vieno, mato du, o kai vietoj dviejų mato keturis, tai visiškai girtas.

Sūnus: — Na tai, tėte, kiek prie ano stalo sėdi vyrų?

Tėvas: — Nugi, du.

Sūnus: — Bet, tėte, ten sėdi vienas žmogus.

Mergaitė rinko aukas vienai ligoninei. Pamačiusi automobiliuje sėdintį vyrą, priėjo ir paprašė aukos.

— Ne, — griežtai atsakė motoristas. — Aš ir taip daug prisidedu palaikymui tos ligoninės.

— Be abėjo, — tarė mergaitė, — bet šiandien mes norim pinigiskų aukų.

Profesorius ėjo gatve. Viena koja dėjo ant šaligatvio, o kitą ant gatvės. Sutinka jį draugas ir klausia:

— Labs ryta, profesoriau, kaip tamstai šryt.

— O, blogai, — atsakė profesorius. — Viskas buvo gerai, tik dabar nei iš šio, nei iš to pradėjau šlubuoti.

— Jonuk!

— Ką mamyt?

— Kam čypini ir spaudai mažąją sesutę? Paleisk ją tuoj!

— Negaliu, mamyt! Mes žaidžiame — aš šoferis, o ji automobilio trimitas ir kaip tik mes dabar važiuojame per didelę žmonių minią.

Tėvas pamokina vaikūtį:

— Tu turi atsiminti, kad Vašingtonas, būdamas tavo metų, buvo mokykloje patas pirmas mokinyas.

— Gerai, tėte, bet kai jis buvo tavo amžiaus, jis buvo jau Amerikos prezidentas.

Tėvas: — Už ką tave mokytoja mušė?

Sūnus: — Ji liepė parašyti staipsnį, "kaip tinginys atlieka darbą". Aš išdaviau jai neprirašytą poperą.

Motina: — Sūnau, mokytoja skundžiasi, kad tu vis pasivėlini.

Sūnus: — Tai ne mano kaltė, ji paskambina prieš mano atėjimą.

Petras: — Kokį jūs namie turite radio?

Zigmas: — Geležinkelio tipo švilpia prie kiekvienos stoties.

Jonas: — Kas bėga ant žemės be kojų?

Antanas: — Na, kas? Nežinau.

Jonas: — Vanduo.

— Man patinka šis šuniukas, bet jo kojos pertrumpos.

Krautuvninkas: — Pertrumpos! Moteriške, visos siekia žemę.

— Na, Vincuk, užsimovei čeverykus ne ant tų kojų...

— Aš tik ir turiu tas kojas.

Mokytoja: — Kas pasakys man, kuris mėnuo turi 28 dienas.

Mikas: — Visi.

Motina: — Magdutė, ar aš tave taip išmokinau drabužius išmėtyti?

Magdutė: — Ne, mamyte, aš pati išmokau.

Pardavėjas: — Ši knyga atliks pusę tavo darbo.

Studentukas: — Tai man greitai duok dvi.

— Aš turiu tų "siūtų" su dviem kelnėmis.

— O kaip tau patinka?

— Nelabai gerai. Mat, dvi poros kelnų — per karšta.

MAŽŪJŲ ŽODYNĖLIS

žviogti — to screech.

pliušinis — hairy.

perstogės metas — recess.

kertis — corner.

žmogiena — human flesh.

kupra — back.

skredykla — slaughterhouse.

garstyčio grūdas — mustard seed.

bendramoksleivė — classmate.

šaurus — i — brave.

dūlinti — to wander about.

ūkana — claudiness.

gija — thread.

baika — joke.

nusidrošti — to fly.

jupele — jacket.

narvelis — nest.

šposas — trick.

blūdas — basin.

skonis — taste.

atsakas — answer.

smalsumas — curiosity.

optikas — optician.

mišinys — mixture.

gintaras — amber.

bangos — waves.

smėlis — sand.

draikyti — to scatter.

ošti — to rustle.

derva — pitch, tar.

sluogsnis — layer bed.

Mislės

1. Per lauką mūras.
2. Skrenda be sparnelių, kanda be dantelių.
3. Kas miręs parausta?
4. Pilnas tvartas raudonų galvijų, viens juodas įėjo ir visus išvaikė.
5. Už auksą gražesnis, už blusą mažesnis.

RAIDŽIŲ MIŠINYS

Sustatykite šias raides taip, kad pasidarytų žodžiai daiktų mokykloje:

1. tojakemy...
2. leliastai...
3. gynkos...
4. lankuns...
5. palžemis...

Atsakymą rasite kitame numeryje.

Redakcijos Atsakai

Mažųjų "Draugo" redakcija taria širdingą acių gerąjam draugiukui iš tolimos Kalifornijos, Jonui Kasalukui, už prisiūstus linkėjimus. Savo raštelyje tarp kitko štai ką Jonukas rašo: "Aš lankau šv. Antano mokyklą, esu 6 skyriuje. Gaila, kad ne lietuvų mokykla."

Bronei Rogauskaitei. — Eiles gavome ir, kaip matote, įdėjome. Tikimės, kad jūsų mokykloje atsiras daugiau rašytojų. Lauksime.

KUR KĄ SIŪSTI?

Raštus šiam skyriui reikia siųsti adresu: Vincas Sabas M. I. O., Marian Hills, Hinsdale, Ill.

Pilypas, taip pat prašant pakeisti slūtinėjimo kiekį, reikia siųsti slūstog į "Draugo" spaustuve, adresuojant: Draugas Pub. Co., 2334 So-Oakley Ave. Chicago, Illinois.